

узокот

На други бряг, р. 79.

#####

се спре

На пладне той /на морский /стръмень/ брягъ
възйе се уморенъ и бодъръ,
и тамъ застана като тъменъ стълпъ
изпреченъ въ небосвода модъръ.

И впи той погледъ въ далнини, орелъ
тѣй както въ плячка погледъ впила -
вълните слѣтъ, и въ свята тишина
спи далнината мълчалива.

И дълго той недвижимъ тамъ стоя,
и въ тишината му се стори
каточели нечутъ да чува гласъ
изъ бездната да му говори.

И той се вслуша, въ далнината взрянъ.
Мълчхтъ вълните спотаени...

И като сянка тамъ на другий брягъ
тъмнеятъ се едва съзрени

редъ кипариси, тъменъ, строенъ редъ -
таинствена, безъ край алея...

Той знаеше и кой и на къде
вървяха съ векове презъ нея.

И мъчеше душата му за тамъ
блянъ тъменъ още отъ години -
блянъ и купнежъ - и някакъвъ си страхъ
отъ тозъ на онзи брягъ да мине.

взрянъ

И дълго той стоя и слуша тамъ,
взрянъ съ тъменъ погледъ, нямъ и бледенъ...